

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **O., s. r. o.**, O., IČO: X., zastúpený JUDr. R.S., advokátom, R.D. proti žalovanému: **P., s. r. o.**, so sídlom R.D., IČO: X., zastúpený B., advokátska kancelária, s. r. o., H.D., IČO: X., **o zaplatenie 5 187,31 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 8Cb 65/2010, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 25. januára 2011, č. k. 14Cob 293/2010-49, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.
Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Dolný Kubín uznesením z 8. októbra 2010, č. k. 8Cb 65/2010-39 odmietol odpor žalovaného zo 14. septembra 2010 proti platobnému rozkazu z 27. augusta 2010, č. k. 6Rob 108/2010-21.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa žalobe vyhovel a uvedeným platobným rozkazom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu spolu s príslušenstvom. Proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v ktorom žiadal, aby súd platobný rozkaz zrušil, vo veci nariadil pojednávanie, žalobu zamietol a žalobcovi uložil nahradiť trovy konania. Podaný odpor odôvodnil len tým, že tvrdenia žalobcu sa nezakladajú na pravde a v návrhu na vydanie platobného rozkazu neuviedol pravdivo všetky skutočnosti tak, ako sú mu známe a sú podstatné pre posúdenie právnej veci.

Súd prvého stupňa ďalej poukázal na ustanovenia § 174 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a uviedol, že na odôvodnenie odporu musí žalovaný uviesť konkrétne tvrdenie, vecné alebo právne, spochybňujúce opodstatnenosť v platobnom rozkaze uloženej povinnosti. Žalovaný bol v platobnom rozkaze poučený o následkoch podania odporu bez odôvodnenia vo veci samej. V podanom odpore absentuje odôvodnenie vo veci samej. Žalovaný odôvodnil podanie odporu len nekonkrétne a všeobecne. Neuviedol žiadne konkrétne tvrdenie vecné alebo právne, ktoré by spochybňovalo opodstatnenosť priznanej pohľadávky. Uviedol, že nie každé tvrdenie má vplyv na opodstatnenosť uplatnenej pohľadávky. V prípade, že by bolo nepravdivé tvrdenie, že žalovaný na výzvu žalobcu na zaplatenie dlhu nereagoval, v skutočnosti reagoval a poukazoval napr. na nesplatenie dlhu z dôvodu druhotnej platobnej neschopnosti, ktorú si sám nespôsobil, z toho dôvodu požadoval možnosť splácať dlh v splátkach a žalobca na jeho požiadavky nereagoval, tak také skutočnosti nemajú vplyv na opodstatnenosť priznanej pohľadávky. Preto je potrebné uviesť, ktoré skutkové tvrdenia sú nepravdivé, aby bolo možné posúdiť ich vplyv na dôvodnosť alebo výšku priznanej pohľadávky.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline ako súd odvolací napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa a stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení uznesenia súdom prvého stupňa. V zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. odkázal na odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd uviedol, že v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku nie sú definované náležitosti odôvodnenia odporu. Z ustanovení § 174 ods. 3 písm. b) a § 174 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že odôvodnenie musí mať väzbu na vec samú. Vec samú vymedzuje žalobca v podanej žalobe s odkazom na ust. § 79 ods. 1 O. s. p. Ďalej uviedol, že z obsahu odporu žalovaného nevyplýva žiadna vecná námietka voči uplatnenému nároku. Žalobca v žalobe poskytol dostatočný sumár skutkových tvrdení a ich konkretizáciu, že odôvodnenie odporu žalovaného s poukazom na § 174 ods. 2 O. s. p. muselo byť v úzkej súvislosti so žalobou a v nej uplatneným nárokom. Odvolací súd poukázal na judikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. Rc 76/1999, sp. zn. 2Cdo 124/98, podľa právnej vety ktorého „...na odôvodnenie odporu podaného proti platobnému rozkazu môže žalovaný uviesť akékoľvek tvrdenia (vecné alebo právne), spochybňujúce opodstatnenosť v platobnom rozkaze uloženej povinnosti. Nie je pritom rozhodujúce, či žalovaným uvádzané skutočnosti sú aj spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.“ Žalovaný však v odpore neuviedol žiadne vecné alebo

právne tvrdenia, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu, preto súd prvého stupňa správne rozhodol, ak podaný odpor odmietol. Poukaz žalovaného na nepravdivosť tvrdení žalobcu nebolo možné kvalifikovať ako odôvodnenie vo veci samej, vzhľadom na skutkové tvrdenia obsiahnuté v žalobe a k nej doložené listinné dôkazy a ani ako vecné alebo právne tvrdenia, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu, jeho opodstatnenosť. Pre úplnosť odvolací súd uviedol, že tvrdenia žalovaného obsiahnuté v podanom odpore nie je možné považovať za relevantný dôvod vo veci samej, pre ktorý by nastali účinky zrušenia platobného rozkazu, a teda splnenia podmienky podaného odporu proti platobnému rozkazu s odôvodnením vo veci samej. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ich neuplatnil a nevyčísliť.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O. s. p.

Dovolateľ ako dovolací dôvod uviedol, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Uviedol, že odvolací súd nedostatočne preskúmal ním citovaný judikát, pretože skutkový a právny stav konania, tak ako je v ňom uvedený, vyznieva práve v prospech žalovaného a nie žalobcu. Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí vyjadril názor, že ak žalovaná odôvodnila svoj odpor tým, že „žiadne peniaze nedlhuje“, ide o odôvodnený odpor, pretože sa v ňom popiera existencia žalobcom uplatňovaného práva. Uviedol, že na odôvodnenie odporu môže žalovaný uviesť akékoľvek vecné alebo právne tvrdenia, spochybňujúce opodstatnenosť v platobnom rozkaze uloženej povinnosti. Nie je nutné, aby v odpore reagoval na všetky skutočnosti, z ktorých žalobca vyvodzuje svoje právo. Z hľadiska posúdenia, či odpor je odôvodnený, nie je rozhodujúce ani to, či žalovaným uvádzané skutočnosti sú aj spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Podľa dovolateľa citovaný názor je možné aplikovať práve na ním podaný odpor, pretože tvrdeniami v ňom uvedenými spochybnil opodstatnenosť uloženej povinnosti. Súdu to musí postačovať na to, aby platobný rozkaz zrušil a nariadil pojednávanie. Súd nie je oprávnený skúmať odôvodnenie z hľadiska všeobecnosti, resp. iné náležitosti, pretože O. s. p. rozsah a obsah odôvodnenia odporu neupravuje. Jediná podmienka je tá, aby bol odpor podaný s odôvodnením vo veci samej - v širšom význame odôvodnenie v akejkolvek súvislosti s predmetom konania, nielen v úzkej súvislosti so žalobou, tak, ako to uvádza odvolací súd.

Dovolateľ poukázal na nález Ústavného súdu SR č. 85/2002 a uviedol, že v prípade žalovaného, ak by aj súd mal pochybnosti o tom, či odôvodnenie odporu napĺňa či nenapĺňa podmienky, ktoré nie sú v zákone dostatočne vymedzené, v záujme zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov by mal rozhodnúť tak, že platobný rozkaz zruší a nariadi pojednávanie. Odmietnutie odporu má také závažné právne účinky pre žalovaného, ktoré sú v nerovnováhe s právnymi účinkami pre žalobcu v prípade zrušenia platobného rozkazu a nariadenia pojednávania. Uviedol, že Okresný súd Dolný Kubín už viackrát vyhovel žalovanému, keď mu v skutkovo a právne podobných prípadoch odpor s takmer totožným znením neodmietol, ale platobný rozkaz zrušil a nariadil pojednávanie. Teda rozhodol protichodne ako v podobných prípadoch, čo je v rozpore s predvídateľnosťou súdnych rozhodnutí. Dovolateľ zastáva názor, že postupom súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím mu bola znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva za účelom ochrany práv a právom chránených záujmov.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané v lehote stanovenej v § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a) O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, pričom odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a preto prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 2 O. s. p. nie je daná.

Dovolateľ v dovolaní prípustnosť dovolania zakladá tým, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. V ustanovení § 237

O. s. p. sú taxatívne uvedené dôvody, ktoré zakladajú prípustnosť dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudok, uznesenie), pretože v konaní došlo k procesným vadám v tomto ustanovení uvedeným. Dovolací súd je vždy povinný prihliadnuť na tieto procesné vady, aj keď ich účastník nenamieta.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ naplnenie ust. § 237 písm. f) O. s. p. vidí v tom, že odvolací súd, aj súd prvého stupňa posúdili odpor proti platobnému rozkazu podaný žalovaným ako odpor podaný bez odôvodnenia vo veci samej, čím bola žalovanému znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv priznáva. Poukázal na nález Ústavného súdu SR č. 85/2002.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu aj súdu prvého stupňa a nezistil, že by bola postupom súdov žalovanému, ktorý bol v konaní právne zastúpený advokátom, znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd aj súd prvého stupňa rozhodoval v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. V predmetnom platobnom rozkaze súd poučil žalovaného o možnosti odmietnutia odporu, podanom bez odôvodnenia vo veci samej, čím postupoval v súlade s ustanovením § 174 ods. 3 písm. b) O. s. p. Boli zachované všetky práva žalovaného, o ktorých bol aj riadne poučený.

Nie je na mieste argumentácia žalovaného nálezom Ústavného súdu SR č. 85/2002 - prílišným formalizmom pri posudzovaní úkonov účastníkov konania, ktoré nemajú oporu v zákone a nie sú v súlade ústavnými princípmi spravodlivého procesu. V danom prípade súdy postupovali v súlade so zákonom, nerozhodovali nad rámec zákona, ale iba v medziach Občianskeho súdneho poriadku.

Dovolací súd konštatoval, že uznesenie odvolacieho súdu netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. f) O. s. p.

Rovnako dovolací súd nezistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, taxatívne uvedenou v § 237 O. s. p.

Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi v zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, pretože v dovolacom konaní nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2011

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová